

Képedet hordozzuk szivünkben-lelkünkben,
Példád lelkesítsen minden tetteinkben.

Vajha Isten adna sok hozzád hasonlót,
Aki úgy pártolna minden szépet és jót.
Akkor zengne ének az Isten házában
S lenne boldogulás kicsiny egyházunkban.

Ebben a reményben búcsúzunk Tetőled,
Aki már föl lelted égi üdvösséged!
Legyen könnyü a hant a Te sirod felett,
Az Úrnak kegyelme legyen velünk s veled.

Ámen.

Péter Sándor.

Bűnbánati imák

Karácsony nagyhetére.

Hétfőn reggel.

Irgalmas Isten, mennyei édes Atyánk!

Gyermeki bizalommal, ragaszkodással jöttünk hozzád bűnbánati hetünk első reggelén, e megszentelt órában. Oly csendes és nyugodalmat adó volt elmúlt éjjelünk, mint a fáradt föld pihenése a fehér hó lepel alatt, mely most vastag rétegben borítja be úgy a termő földet, mint a terméketlen pusztaságot.

Az éjjel néma csendességében éreztük atyai kegyelmedet, pihenésünkben bölcsességedet s felébredésünkben szeretetednek megújulását. Óh, mert atyai kegyelmed volt velünk csendes nyugodalmunkban s ez ébresztett fel megújult erővel — még az előtt, mielőtt a napnak királyi fénye elűzte volna az éjjelnek sötétségét.

Óh, mily nagy bölcsességről tesz tanubizonyságot a világosság és sötétség szabályos váltakozása. Mily bölcsen teremtéd nagy Isten, mennyei édes Atyánk, a nappalt és az éjjelt a munkának és pihenésnek idejéül! És mennyire érezzük e

bölcsesség jeleiben végtelen nagy szereteted, midőn minden reggel észrevétlenül eltűnik a sötétség s felderül az áldott világosság!

Emberi életünknek is vannak sötét éjjelei. — vannak világos nappalai! Sötét éjjel az, midőn a bűn, a gonosz cselekedetnek vágya meglepi az ingadozó embert, midőn az emberi gonosz vágyak jutnak előtérbe!

Sötét éjjel az, midőn elnémulnak a jobb, nemesebb érzelmek s a testi vágyak követelnek kielégítetést.

Sötét éjjel az, midőn a hitetlenség hatalmába ejti a kishitűeket, midőn a kétkedés elnémitja a lélek megnyugtató szavát.

S milyen nagy a te bölcsességed, kegyelmed és szereteted. Irgalmas Isten, mennyei édes Atyánk, midőn nem engeded, hogy e sötét éjjelnek nagy hatalma legyen földi gyermekeiden, midőn felhozod időről időre az értelem világosságának tündöklő napját az emberiség lelki egére! E fénylő világosság behat az emberi lélek belsejébe s megvilágosít abban minden részecskét. E pillanatban is az áldott világosság hatását érezzük, midőn magunkba mélyedve megismerjük tévedéseinket, belátjuk gyarlóságainkat, gyengeségünket!

E világosság vonza lelkünket a bűnbánatra, a jó cselekedetek gyakorlásának — elhatározására, megvalósítására, serkent hibáink beismerésére, buzdít, lelkesít az erényes élet folytatására. Eme lelki világosság önti el jótékony fényének erejével egész lényünket, midőn áhítatos készüléteket teszünk a születés nagy ünnepére, midőn szent elhatározással, mint világosság gyermekei óhajtunk megjelenni a Jézus születésének közelgő — emlékünnepén.

Hogy pedig ezt meg is tehessük — szent buzgalommal imádkozunk hozzád Irgalmas Isten, mennyei édes Atyánk! Adjad nekünk a lelki világosságnak tündöklő napját, melynek fényével lássuk meg eddigi tévedéseinket, hibáinkat s ennek fényében, tündöklő ragyogásában jelentkezzék bűnbánatunk e napon s e hétnek minden idejében. Emez áldott világosságban járva és élve munkálkodva s imádkozva teljesítsük kötelességeinket nemcsak a test, hanem a lélek nemes táplálásában is.

E csendes téli napon s e hétnek napjain légy velünk Irgalmas Isten, mennyei édes Atyánk, hogy vissza gondolva a multakra, felidézve annak bölcs tapasztalatait, ennek hatása

alatt a jelent úgy értékesítsük, hogy a jövő lelki boldogságunknak gazdag termőföldje lehessen. Irgalmasságodat ne vond meg tőlünk s részeltess nagy kegyelmességedben Irgalmas Isten, mennyei édes Atyánk — esdve kérünk hallgass meg! Ámen.

Hétfőn este.

Örök Isten, Édes Jó Atyánk! Téged dicsőítve, magasztalva állunk meg előtted töredelmes hetünk első napjának lehangoltságával az esti felhomályban, hogy lélekben tehozzád emelkedve hálát adjunk és imádkozzunk.

Hálát adunk örök Isten, édes jó Atyánk, hogy e zord hideg téli napon megtartottál, vezéreltél a jónak gyakorlásában, a kötelességek teljesítésében.

Te voltál velünk, midőn reggel a hajnal derültével öröme ébredénk, midőn nagy nevedet segítségül hívva munkához fogtunk s akkor is, midőn hálattelve megpihentünk.

Te voltál velünk, midőn mély fájdalommal gondoltunk hibáinkra s te buzdítottál azok megismerésére s te serkentettél azoknak elhagyására.

Érezzük az emberi bűnök nagy terhét, mely ólom súlyával nehezedik lelkünkre s bénítja meg annak magas szárnyalásait. Érezzük, hogy vágyunk, akarunk jót cselekedni, de a bűn mérgező fullánkjával megsebzi lelkünket s mi csak késő bánattal, mély fájdalommal látjuk, hogy nem voltunk elég óvatosak, nem voltunk elég erősek. Mint a hegyével felfelé álló éles tör, melyet a tiszta fehér hó eltakar — nem veszi észre az utazó s mély sebet üt lábain — úgy rejtőzik bűnnek fullánkja az erények közé, mely hirtelen sebzi meg a vigyázatlan halandót.

A mai napot is igyekeztünk felhasználni a lélek sebeinek gyógyítására s midőn megszólalt az esti harang méla bús hangja — mintha a békességnek, a megbocsátásnak igéje érintette volna lelkünket — megnyugodva sieltünk e szent hajlékba, imádkozásunk édes otthonába. Ide, hol nemcsak a hálaadásnak érzésével, hanem az imádkozásnak megszentelt szavaival emelkedünk hozzád örök Isten, édes jó Atyánk!

Közelg a sötét, komor éjjel s eszünkbe jut, hogy vajjon van-e minden embertestvérünknek menedékhelye, van-e édes

otthona, családi meleg tűzhelye? ... S midőn erre gondolunk testvéri érző lelkünknek ihletettségével imádkozunk érettük, hogy becsületes munkájuk s áhítatos imájuk után találjanak űk is megelégedést, békességes, csendes otthont.

Őrök Isten, édes jó Atyánk! hozzád imádkozunk, esdve kérünk a hideg, sötét téli éjjelen, adj oltalmad nekünk s minden imádkozó, becsülettel munkálkodó, benned bizó gyermekednek. Tartsd meg hajlékunkat s családi boldog örömünket. Oltalmazd a gondos, szerető szülőket s az engedelmes, jó gyermekeket. Biztosíts menedékhelyet, meleg hajlékot a szegény, sorsüldözött részére, adj résztvevő szívet a boldogoknak, hogy boldogságuk sugarának melegségét érezzék meg azok is, kik az élet kegyetlen, kiméletlen csapásait kénytelenek hordozni.

Az élet terheitől elfáradva, a napi kötelességtől kimerülve, de benned bizó áhítatos lélekkel imádkozunk hozzád örök Isten, édes jó Atyánk! Adj pihentető álmod az éjjelen minden földi gyermekednek, s töltsd meg szívünket a szeretetnek, a békességnek szent érzelmeivel — esedezve kérünk, hallgass meg. Ámen.

Kedden reggel.

Nagy Isten, — édes jó Atyánk! Korán reggel keresünk, hogy segítségül hívjunk, hogy kérjük atyai áldásodat a mai napi munkánkra.

Felébredésünk után szent házad szerelme s az imádkozásnak nemes vágya szállotta meg szívünket. Eme szent érzemény hatása alatt jelentünk meg e szent helyen, hogy mielőtt elhelyezkednénk a teendők végzésére, mielőtt elmélyednénk kötelességeink teljesítésében — foglalkozzunk lelkünk nemesítésével, a szent élet gyakorlásával. Mert tudjuk nagy Isten, édes jó Atyánk, hogy mit sem ér a földi vagyon a lélek csendessége nélkül, hiába való az összehalmozott földi kincs, ha lélekben szegények vagyunk. „Mit használ valakinek, ha mind e világot megnyeri is, ha az ő lelke megbüntettetik?“ (Máté XVI. 26.)

Tudjuk, értjük nagy Isten, édes jó Atyánk, hogy nélküled, szent segedelmed nélkül hiába dolgozunk emberi szorgalmunk megfeszített erejével, hiába igyekszünk sok kincset összegyűjteni, mert mind ez csak kárba vészett, ok nélkül való, haszon-

talan küzdelem. De a te áldott segedelmeddel felépül az üldözöttnek nyugodalmat biztosító, menedékhely, a szegény, a szükölködő megkapja mindennapi kenyerét, a szenvedő, a beteg visszanyeri egészségét, a hazátlan bujdosó édes otthonra talál, — az árva fölleli gondozóját, az egyedül álló özvegy megsegítőjét, az igaz, becsületes munkás megnyeri jutalmát. Ebben a meggyőződésben, a szent hitben imádkozunk s indulunk el a mai nap munkáságára, kötelességeink becsületes teljesítésére, melyhez a te áldott kegyelmedet, szent segedelmedet alázatos lélekkel kérjük nagy Isten, édes jó Atyánk!

Mélységesen érezzük gyarlóságunkat, emberi gyengeségünket, mely tudat e bűnbánati reggelen kettős súllyal nehezedik lelkünkre.

Lelkiismeretünk, mint egy igazságos ítélő bíró állandóan nyilván tartja cselekedeteinket s különösen most érezzük ítéletét, midőn lelkikészületeket teszünk arra, hogy a közelgő karácsony szent ünnepén az Úr asztalának méltó vendégei lehessünk.

Most érezzük valóban, hogy mennyire szükségünk van a te áldott segedelmedre, mennyire föl kell használjuk nagy szorgalommal a nappalnak világosságát szivünk nemesbitésére, hibáink jóvátételére s a jó cselekedetek szüntelen gyakorlására!

Most érezzük, hogy mennyire szükségünk van a hit által való nemes életre, az igazság mellett való kitartásra s az erények gyakorlására!

Most, lelkünk nagy előkészületeinek e szent pillanataiban e nemes érzelmek mélységes, megszentelő hatása alatt bizó lélekkel imádkozunk hozzád nagy Isten, édes jó Atyánk s esdve kérünk a kegyes zsoltáriróval: „Teremts bennem tiszta szivet óh Isten és az erős lelket újítsd meg énbennem.“ (Zolt. II. 12.)

Tiszta szivet, erős lelket adj mi belénk, hogy a napnak világosságát értelemmel használjuk fel, hogy készítsük lelkünket és testünket a közelgő szent ünnepre, hogy majd akkor — mint megelégedett, nyugodt gyermekeid vehessük körül a szeretetnek szent asztalát s áldozzunk, a hitnek, a vallásos buzgóságnak tiszta, megszentelt érzelmeivel a Jézus áldott emlékezetére.

E szent célunk elérésére szenteld meg nagy Isten — édes jó Atyánk — minden szép és nemes gondolatunkat, adj kitar-
tást és munkakedvet azoknak megvalósíthatására. Adj békes-

séget. A békességnek-szent és magasztos érzete vezérelje minden rendü és rangu gyermekeidet, hogy békesség legyen a földön s a földnek minden lakói között. Nagy Isten — édes jó Atyánk — benned bízunk, hallgass meg kérésünkben. Ámen.

Kedden este.

Atyánk! Istenünk! Ki nagy és hatalmas vagy! Nagyságodnak, hatalmadnak jelei mutatkoznak a kis és nagy dolgokban, a mélység és magasságban, a föld határain s a csillagok seregén.

Most a tél zordonságában, majd a tavasznak tarka virág seregében, a tél zúgó, süvítő fergetegében ép úgy, mint a nyárnak enyhet adó szellőjében!

Itt a télnek némaságában, a hó pelyheknek ezer meg ezer alakban való csendes szállingózásában, amott a vihar által össze torlaszolt hó hegyek különös alakulataiban szemléljük és bámuljuk nagyságodnak, hatalmadnak megnyilatkozó jeleit — Atyánk! Istenünk!

Nagy és hatalmas vagy Atyánk, Istenünk mi pedig — földi emberek — gyermekeid — oly kicsinyek, oly porszemek vagyunk! Testünk oly gyenge, erőtlen — fogyatékos! Most a télnek hidegsége borzongat, majd a nyárnak forró heve lankaszt; most a gyönyörök ölen vigad, majd a fájdalmak terhe alatt jajveszékel; csak a lélek, a hittel telt lélek erős és nagyra törő, mely állandóan harcol, küzd a test gyarló kívánságaival. — A mai napon is elfáradott testünk a munkában, de lelkünk most is éber elevenséggel keresi a te kegyelmedet; keresi a gyarlóság hibáinak kijavítását az imádkozás megszentelt, magasztos érzelmeiben.

Mielőtt éjjeli álmra térnénk a buzgó hitnek szárnyain emelkedik fel — lelkünknek vallásos érzelme emberi tévedéseinknek bocsánataért tehozzád Atyánk! Istenünk!

Midőn a fáradt napnak sugarai a hópelyhekben megtörnek az esti alkonyat idején s még utolsó sugaraival játszik a sima hómezőkön: lelkünk vallásos buzgóságának sugarai áthatnak cselekedeteinken, azokat megvilágítják s e szent órában ezek foglalkoztatják töprengő lelkünket és benned bízó hittel alázatos lélekkel várjuk bünbánatunk után igazságos ítéletedet Atyánk, Istenünk!

Várjuk s esdve kérjük a bölcs, a kegyelmes ítéletet, melyen megnyugszik aggódo szívünk, megpihen bánkodó lelkünk s aztán szent akaratban megnyugodva, mint a vallásos hitnek buzgó gyermekei térjünk haza családi tűzhelyünk, kis hajlékunk csendes falai közé, hol tégedet áldva, dicsőítve — mieinket szeretve, várjuk áldott reménységgel a békességnek, a születésnek örömnepét.

Imádkozunk: adj az éjjel homályában csendes nyugalmat — örködjék felettünk, szeretteink s minden ember testvérünk felett gondviselésed Atyánk! Istenünk! Hallgass meg. Ámen.

Szerdán reggel!

Felséges Isten, mennyei édes Atyánk!

A reggelnek megújulásával megelevenedett lelkünknek vágya, szeretete a te szent házad iránt s szent buzgalommal sietlünk ide, hol olyan jól érezzük magunkat, hol a csendesség mélysége meghatja érzelmeinket s felemelkedhetünk lélekben a földnek küzdelmes teréről .tehozzád: Felséges Isten mennyei édes Atyánk!

A természetben is csendesség uralkodik, mert a télnek fagyasztó hidege lakóhelyére szorított embert és állatot. Úgy látszik, mintha minden pihenne, csend és némaság mindenfelé — csak egy-egy megéhezett madárka száll olykor-olykor hóvirágos aklakainkra, csak egy-egy gyorsan tova szaladó, sikló szánka jelzi, hogy most a télnek fagyában is élet van és az élet uralkodik még a hó lepel alatt is a jóvoltodból Felséges Isten, mennyei édes Atyánk!!

E téli csendes órában magunkba mélyedve megjelenik előttünk az emberi gyarlóság hibáival, tévedéseivel, bűneivel s megerősödött lélekkel igyekszünk eltávolítani magunktól, megnyitjuk szívünket a vallásos hitnek, hogy legyen az melegágya a jó cselekedeteknek, az erényes életnek a te kegyelmedből Felséges Isten, mennyei édes Atyánk!

Hiszen érezzük, hogy mi szentebb, magasztosabb életre vagyunk hivatva; érezzük, hogy nekünk az idvezítő nagy mestert kell kövessük s ha a mindennapi élet reánk is nehezedik küzdelmeivel, nagy megpróbáltatásaival nekünk nem szabad csüggedni. Ha embertársaink nem a szeretet, hanem a gyűlöl-

ség érzelmeivel közelednek felénk — akkor is haladnunk kell a Jézus által megjelölt igazság és becsület útján, mely bologságra, megnyugvásra hozzád vezet Felséges Isten, mennyei édes Atyánk!

E szent alkalommal, a csendességnek e megáldott órájában lelkünk buzgó imája száll el ajkunkról, midőn alázatosan kérjük a mai napnak megáldását, hogy annak minden pillanatát felhasználva, a multnak hibáit, tévedéseit megbánva, jót cselekedve haladhassunk a kitűzött cél felé s így a mai nap is legyen a munkának és a bünbánatnak megszentelt napja. Hadd buzogjon bennünk a vallás szeretetének meleg forrása, hadd terjeszszük e napon is a te dicséretedet Felséges Isten, mennyei édes Atyánk!

Imádkozva kérünk, adj szivet, minden jóra kész, taníts bölcsességre, indíts áldozatkésziségre, hogy segítsük a szegényt a szükölködőt, hogy embertestvéreinket sem szóval sem cselekedettel ne bántsuk, hogy a közügynek, a vallás, a nemzet, a haza oltárán meghozzuk áldozatunkat s aztán nyugodt szívvvel, békességes érzülettel, vallásos hittel, bizalommal áldjuk nagy nevedet: Felséges Isten, mennyei édes Atyánk!

Hozzád imádkozunk — benned bizunk, hallgass meg. Ámen.

Szerdán este.

Bölcs és imádandó Isten, édes jó Atyánk! Az alázatos lélek mélységes hálaérzelmeivel vesszük ajkunkra nagy és dicső nevedet ez esti órában, midőn napi munkáink végzése után, mielőtt reánk borulna a téli hideg, sötét éjszaka — imádkozunk hozzád a megtartásért, a kegyelemért. Óh mert bármennyire fölemeltél minket földi gyermekeidet értelmünk és lelkünk kiváló tehetségei által a földnek teremtményei, állatai sorából, bármennyire is hasonlókká teremtettél magadhoz — mégis-mégis — úgy érezzük — azt súgja hitünk, hogy úgy pihenésünk, mint munkánk ideje alatt — te vagy megtartó, bölcs, kegyelmes Istenünk, ki nélkül mit sem ér a mi igyekezetünk, a mi bármily nagy erőfeszítésünk.

A mai áldott napon is te adtál testi és lelki erőt, te jeölted meg nappalunk világosságában teendőinket s te vezéreltél a jónak és nemesnek gyakorlásában. A mai napon is érez-

tük kegyelmedet, midőn megismertük gyarlóságunkat, gyengeségünket, hibáinkat s azokat igyekeztünk jóvá tenni, a krisztusi szeretet, a bűnbánat s a megbocsátás szép erényeinek gyakorlásával. Te segítettél bölcs és imádandó Isten, édes jó Atyánk, hogy a mai napon is készülhettünk közelgő nagy ünnepünkre, a Karácsony szent ünnepére.

Midőn munkálkodtunk, midőn kötelességet végeztünk, szüntelen előttünk lebegett hitünk fejedelmének, a Jézus Krisztusnak születése és dicső élete. Láttuk a szegénységben a nagy lelki kincset, láttuk a jászol bölcső felett a fényes csillagot, a kis gyermek mellett a gondos örvendező szülőket, a bölcs férfiakat, kik az ő születésében a te bölcsességed s kegyelmed nagyságát dicsőítették a karácsonyi énekekkel s hallottuk az angyali seregek dicsőítő énekét: „Dicsőség a magasságos mennyekben [Istennek — e földön békesség s az emberekhez jó akarat“.

S midőn e szent helyen állunk, midőn itt vagyunk — itt is főkép azt óhajtjuk, hogy lelkünk méltóképpen elkészülhessen a karácsony szent ünnepére, hogy nyugodt lelkiismeretünk legyen, teljes legyen örömünk, boldogságunk az Úr Jézus születése emlékünnepén.

Azt óhajtjuk bölcs és imádandó Isten, édes jó Atyánk, hogy ne terhelje lelkünket semmiféle bűn az ő súlyával, ne ostorozzon a lelkiismeret furdaló szava, hanem mint tenéked engedelmes gyermekeid s Jézusnak méltó tanítványai, örvendezhesünk örömünkben az örömnél, a születésnek nagy emlékünnepén.

E végre ez esti szürkület homályában is hozzád emeljük fel esdő imánk, kérő szavunk, bölcs és imádandó Isten, édes jó Atyánk! Tarts meg az éjjelnek sötétében, ragyogtassad fellettünk az örömmizenetnek, a békességnek tündöklő csillagait. Oltalmazd álmainkat, hogy legyen az a pihenésnek és nyugalomnak álma, hogy testünk napi fáradalmaid kipihelve a lélek elevenségével egyetemben cselekedhesse újból a jót és hasznosat. Az éjjelnek ragyogó csillagai tündököljenek, hogy ezeknek fénye hasson el a szenvedő betegeknek ágya fölé, jusson el a sorsüldözötteknek bánatos szívébe, hassanak át a börtönök vastag falain, hogy a szenvedők, az igazságot sóvárgók s még a bűnösök is lássák meg a reménységnek, a te kegyelmednek fenséges jeleit.

Adj csendes nyugodalmat földi gyermekeidnek, békesség lakozást szerelteinknek — hitünk erejével, lelkünk buzgó-
ságával kérünk, imádkozó gyermekeid, bölcs és imádandó Isten
édes jó Atyánk — hallgass meg. Amen.

Csütörtökön reggel.

Örök Felség! Nagy Isten, szerető édes Atyánk! Ki meghallgatod gyermekeid forró imáját, ki kegyelmeddel, áldásod számtalan nemével jutalmazod az igaz, becsületes munkás törekvéseit, ki nem engeded az igazságot elnyomatni a gonosz-
ság álnokságai által, ki biztatsz és bátoritassz az élet küzdelmes harcainak megvívására s azokban a kitartás szép erényeivel áldassz meg, ki szerető, gondviselő Atyja vagy a nyomorultnak — éppen úgy mint a dúsgazdagnak s ki kezedben tartod minden gyermekednek életfonalát — hozzád, hozzád jöttünk e napnak reggelén is, hogy töredelmes szívünknek megszentelt érzelmeivel dicsőítsünk, magasztaljunk s gyermeki bizalommal és reménységgel imádkozzunk.

A dicsőítésnek, magasztalásnak megszentelt hangja a hálaadásnak hangja, mely e reggeli órában elröppen ajkunkról — örök felség, nagy Isten, szerető édes Atyánk!

Dicsőit és magasztal ajakunk nagy jótéteményeidért, melyekben részesited benned bizó gyermekeidet. Megújult napunknak világossága, testi és lelki javaink, mind a te nagyjótéteményednek jelei, melyek nélkül megszégyenül a vasszorgalom s megsemmisül az emberi erős akarat. Míg ellenben jótéteményeid megelevenítik a csüggedő lelket, bátorság érzetével töltik el a kételkedőt s kitartásra serkentik az aggodalmaskodót „mert te Uram megáldod az igazat, a te jóvoltoddal, mintegy paizzsál körülveszed őtet”. (Zsolt. IV. 13).

Érezzük Atyánk, Istenünk a paizsok védelmező erejét, midőn az emberi rosszindulatok megkörnyékeznek s mi mégis nemes lelkigyőzelemmel kerülünk ki — választván és cselekedvén a jobb, a szebb — a nemesebb részt.

Érezzük a te jóvoltodnak áldásos hatását, midőn a bűnnek, az emberi gyarlóságnak hamar elviruló virágokkal diszített helyein járunk, de mi tekintetünket felemeljük s elhagyjuk a csak muló örömöket ígérő virágos utakat s járjuk a nehéz,

de becsületes munkának sokszor tövisekkel rakott, akadályokkal elhalmozott utait s aztán azon haladunk, hogy ha vérző tagokkal, megsebzett lábakkal, ha megfáradva is, de előbb-utóbb elérjünk a megnyugvásnak, a békességnek csendes otthonába.

Örök Felség! Nagy Isten! Édes Atyánk! Szent buzgalommal imádkozunk — vezess, vezess minket a te jóvoltoddal — a te áldott kegyelmeddel a mai napon is a szép, a jó, a nemes cselekedetek megismerésére, azoknak buzgó gyakortására. Oltalmazd meg lelkünket a bűnös gondolatoktól, melyek ránk leselkednek, tartsd távol tőlünk minden gonosz érzésű felebarátunkat. Adj okos felvilágosult értelmet, hogy ismerjük fel a hizelkedő, az irigy és rosszindulatuaknak hálót szövő beszédeit, s azoktól megirtózva eltávolodjunk s mindenekben keressük az igazságnak utait, keressük az önzetlen szívű jó keresztényeknek hasznos társaságát.

Áldj meg örök Felség, Nagy Isten — a krisztusi hitnek erejével, hogy a mai napon is megtartóztassuk magunkat a bűntől, sőt nemcsak, hanem megismerve bűnös voltunkat — igyekezzünk hibáinkat jóvá tenni, igyekezzünk felebarátainkkal a krisztusi parancsolat törvényei szerint élni, hogy ne tartozzunk egyébbel egymásnak, minthogy szeressük egymást igazán és hiven. Így — így készítsed el a mi lelkünket az áldott ünnepet, melynek eljöveteletét szent áhitattal várjuk.

„Tarts meg minket mi Urunk, Istenünk, hogy a te szent nevedet dicsérjük és hirdessük a dicséretedet“. (Zsolt. CVI. 43) Most és minden időben. Ámen.

Csütörtökön este.

Mi Atyánk — Istenünk! Hozzád sietünk, mielőtt hanyatló napunk letűnne s a világosságot az éjjelnek szívünkben bizonytalanságot és félelmet keltő sötétsége váltaná fel. Ez esthomályban felemeljük lelkünket hozzád, ki bölcsességgel teremtetted a világot s abban mindeneket helyezettél a maguk helyükre s mindeneknek megszabtad kötelességét! A mi életünknek helye a most hóréteggel borított föld, hol megtaláljuk mindennapi foglalkozásunkat akkor is, midőn annak kebele be van zárulva, midőn a mezőnek fűve, a barázdának termése, a pacsirtának

dala — nem gyönyörködteti a benned bizó szorgalmas, munkás gyermekeidet. Akkor is, mikor „az erős Isten az ő fuvallásával csinál jeget, és a vizeknek szélességét beszorítja“ (Jób XXXVII. 9.)

A szélnek süvítésében, hidegnek borzongató erejében teljesítettünk a mai napon is kötelességet s végeztük el a napi munkánkat. De nemcsak a természet hidegsége, nemcsak a szélvihar hatott át ruházatunkon s érintette testünket, de áthatott egész szivünkig, eljutott lelkünkig ama borzongató tudat, hogy a mai napon is kísértett a bűn, csábított a könnyü élet. A mai napon is láttuk az erényt, az igazságot kigunyolni, megmeggyalázni, keresztfára feszíteni. Láttuk a krisztusi törvényt, a szeretetet mellőzni — gyűlölség, a féltékenység gonosz indulatai által. S midőn ezeket éreztük, ezeket láttuk — megilletődött lelkünk s igyekeztünk felmelengetni szivünket a nemesebb érzelmek által, hogy enyésszenek el, semmisüljenek meg a rideg — a dermedt — a bűnre csábító indulatok. Igyekeztünk a Jézus tudománya szellemében jót teni azokkal, kik alázatosak, szelidek s azokkal is, kik gonoszt gondolnak elméjükben.

Feltör lelkünknek nemes óhaja: Vajha mindenekben teljesítettük volna kötelességünket a mai napra is, vajha gazdagodhattunk volna az erények gyakorlásában, a lelki kincseknek gyarapításában! Vajha a ma elvégzett munka közelebb vinne kitűzött célunkhoz, a tökéletességhez!

Ez volt tervünk reggel felkelésünkkel, törekvésünk napközben foglalatosságunkban s most is, midőn lelkünk nemes érzelmeit foglaljuk a hálaadás és imádkozás buzgó szavaiba.

Szent buzgalommal imádkozunk hozzád mi Atyánk! Istenünk! Taníts szeretettel, világos értelemmel járni az élet útain, hogy életünk tiszta és fedhetetlen legyen. Ne terheljen semmiféle bűn vagy gonosz indulat, ne legyünk egymásnak ellenségei, ne okozzunk felebarátunknak keserűséget, fájdalmat, sőt tiszta szivünk, nyugodt lelkiismeretünk árassza mindenfelé a szeretetnek áldó melegségét s a békesség életnek táplálja, éléssze melegségét biztosító tüzét. Hassa át minden embertestvérünk életét a szeretet magasztos érzete, hogy miként Jézus szerette felebarátait s meg tudott bocsátani még ellenségeinek is, úgy mi is hasonlólag éljünk és cselekedjünk. Ezen gondolatok hatják át imádkozó lelkünket ez esti órában s ezen gondolatok készítenek testben és lélekben a születés nagy ünnepére, melytől már csak egy pár nap választ el.

Hozzád imádkozunk mi Atyánk, Istenünk, oltalmazd életünket, testi és lelki javainkat a közelgő éjjelnek sötétében. Ragyogtassad felettünk a szeretetnek tündöklő csillagait s cselekedjed, hogy ama karácsonyi csillag, a békességnek áldott csillaga, midőn feltűnik lelkünknek egén — mi is legyünk felkészülve a nagy ünnepre testi és lelki tisztaságban!

Mi Atyánk! Istenünk! Adj csendes éjjelt, boldog felvirradást.

Hozzád imádkozunk., benned bizunk Mi Atyánk, Istenünk, hallgass meg. Ámen.

Pénteken reggel.

Urunk! Istenünk! Te benned van hitünk, bizodalunk! Tégedet áldunk és dicsőítünk e megújult reggelen. A te gondviselésed alatt csendes volt pihenésünk, békességes felébredésünk!

Midőn elvonult az éjjelnek sötétsége s megjelent a hajnal fénye, a napnak világossága új nappalt derített reánk, mi is megújult életerővel, élni, munkálni vágyó lélekkel köszöntöttük egymást szeretteink körében.

A napnak a hómezőkben visszatükröződő sugarai kihivtak szobánkból s elvezéreltek ide — e szent templomnak falai közé. S most itten emeljük fel a köszönetnek, a gyermeki hálanak szavát hozzád Urunk, Istenünk!

Óh, mert olyan jól esik nekünk itt lenni s olyan jól esik a hála megszentelt érzelmeivel adózni annak, kitől származik minden jótétemény, ki vezérel életünket jó és balszerencsében, ki a benne bizókat el nem hagyja, de minden nyomoruságban, minden szenvedésben felsegíti, megvigasztalja.

Hitünknek, reménységünknek erős vára Urunk, Istenünk! A te nagy nevednek segítségül hívása mellett fogjuk kezünkbe a munkaszerszámnak nyelét, hogy ma is szorgalmas, becsületes munkában találtassunk, hogy foglalkozzunk azokban a dolgokban, melyek megelevenítik lelkünket, meghozzák mindennapi kenyerünket.

Minden napnak megvan a maga foglalatossága. Minden nap hív a munkára, mely hívó szózatot csak az nem érti meg, ki a könnyelműség, léhaság gonosz szelleme által vezéreltetik. Pedig óh mennyien vannak embertestvéreink között, kik a mun-

kát büntetésnek, csapásnak tekintik. Hányan vannak, kik fiatal éveiket könnyelműen fecsérelik el s csak az öregségnek nyomorúságos napjaiban gondolnak vissza késő bánattal a vissza nem varázsolható elpazarolt időre.

Hányan vannak a gonosz érzelműek, kik mások igazságos keresetén igyekeznek elősködni s míg mások kitartó, nagy szorgalommal végzik munkájukat — addig ők a bűnnek piszkos rejtekeiben bújkálnak s a mások által megszerzett kincs után nyújtják ki kezüket?!

Óh mennyire megfertőztetik e gonoszak az életet, óh mennyire kivetkőznek e bűnösök emberi formájukból! Megfeledkeznek minden magasabb rendeltetésünkről! Törvény, erkölcs, szeretet szent érzeményei számúzve vannak megátalkodott lelkükből.

Urunk! Istenünk! Elszomorodik lelkünk e pillanatban, midőn az emberi élet e gyarlóságain végig tekintünk s midőn közelgő áldott ünnepünkön — feltárni óhajtjuk előtted életünket s be óhajtjuk mutatni lelki áldozatunkat. Elszomorodik lelkünk, mert érezzük, hogy kisebb-nagyobb mértékben mi is hibások vagyunk. Érezzük, hogy reánk is nagy hatással vannak embertársaink és sok tekintetben befolyásolják életünket!

Imádkozó szent érzelmekkel kérünk azért Urunk-Istenünk — légy velünk a mai nap nemes munkájában, hogy ha találkozunk a bűnössel, hívjuk a megtérésre; ha látjuk a léha — könnyelműt — serkentsük a munkára; ha mellénk szegődik a hízékedő — tanítsuk meg az igazság beszédére; ha útunkba akad a kételkedő, a kis hitű — mutassuk meg neki hitünket a jótétemények gyakorlásában, a szegények felsegítésében, a nyomorultak gyámolításában, a te nagy nevednek imádásában.

Urunk, Istenünk! Vezérelj a jóban. Biztass, ha csüggedünk! Erősíts, ha lankadunk! Adj kitartást a lélek nemes munkájának teljesítésében, a jónak, a szépnek, az erkölcsösnek buzgó gyakorlásában.

Ismertesd meg gyarlóságunk hibáit és serkents azoknak elhagyására, magunk s embertársaink megjavítására. Hogy — ha hibázunk is — a nap ne haladjon le hibánk jóvátétele nélkül.

Áldj meg a mai nap nemes munkásságában s lelkünk magasztos gondolataiban!

Urunk — Istenünk, hallgass meg. Ámen.

Pénteken este.

Felséges Úr! Óh mi kegyes Istenünk! Nemes érzelmek: — a hálának s imádkozás vágyának nemes érzelmei hevítik lelkünket és serkentenek az áhítatosságnak ezen szent órájában..

Miként fázó tagjaink felmelegednek szobáinkban — úgy hevül fel lelkünk a te szent házában a hála és imádkozás nemes érzelmeinek jótékony erejétől. S most e hideg téli időben, midőn a dermedt szél süvit, midőn szaggató erejével arcunba vág, midőn ember, állat egyaránt siet fődél alá menekülni — óh milyen jól esik meleg szobánkban megpihenni fölmelegedni!

Óh mennyivel boldogítóbb, megnyugtatóbb hatása van az élet szenvedéseiben meggyötört, megsanyargatott lélek fölmelegedésének, — vágyal, reménységgel való megtöltésének!

És a mi meleg szobánk, csendes otthonunk megfáradott s a hidegtől megtört testünknek — ugyanaz az enyhét biztosító édes otthon ezen szent hajlék az oly sok megpróbáltatás és szenvedés által próbára tett lelkünknek.

A hálának, az imádkozásnak nemes érzelmei itt elevednek meg s itt töltik meg csüggedő lelkünket, bánatos szívünket a hitnek, a reménységnek új, boldogabb életet biztosító erejével. És milyen nagy szükségünk van e biztosító, e bátorító erőre Felséges Úr! óh mi kegyes Istenünk! Hiszen látjuk és tapasztaljuk, hogy az élet oly szép és kellemes eseményei közé annyi szenvedés, annyi küzdelem és megpróbáltatás van vegyülve.

Most kellemesen ragyog boldogságunk napja s a következő pillanatban e ragyogó napot a bánatnak komor, sötét fellegei borithatják el,

Most a becsület szép, kies mezőjén járunk s majd megkörnyékez a gonoszság vágya s hirtelen magával ragad a bűnnek kárhozatos mélységeibe, hol gyötrellem, sanyaruság, fájdalom és örökös szenvedés nehezedik megtévedett lelkünkre. Tudjuk és tapasztaljuk Felséges Úr, óh mi kegyes Istenünk, hogy a hálának és imádkozásnak nemes érzelmei távol tartanak tőlünk minden olyan gondolatot, mely megzavarhatná boldogságunknak tiszta folyását, mely eltéríthetne az erényes életnek sokszor tövisekkel megrakott, de mindig megnyugvás-hoz vezető útjáról.

E szent pillanatokban is a hálának és imádkozásnak nemes érzelmeivel van megtelve szivünk, midőn köszönetet mondunk életünkért, életünk megtartásáért s midőn imádkozva kérünk Felséges Úr! óh mi kegyes Istenünk — áld meg ezután is életünket boldog napokkal, a megnyugvásnak és békességnek csendes idejével. Taníts bölcs szívvvel járni az élet göröngyös utain, hogy le ne térjünk az erény, a becsület útjáról. Taníts hinní a Jézus hitével, bízni keresztényi reménységgel, munkálkodni kitartó szorgalommal és imádkozni gyermeki bizalommal.

A közelgő éjjelnek sötétében adj pihentető álmot. Oltalmazd életünket és javainkat. A gonosz szándéku embernek kezét tartóztasd vissza a bűnnek elkövetésétől s szívét, lelkét ihlesd meg a tündöklő csillagok s szelid holdnak tiszta, ártatlanságot ragyogó fénye által.

Ihlesd mindnyájunknak szívet és lelkét a karácsony szent ünnepének közelgése által, hogy hibáinkat megbánva, jóvá téve, a jót elősegítve, mint megtisztult s hitben megerősödött keresztények köszönthessük az örömet, boldogságot sugárzó karácsonyéjji csillagot.

A hála és imádkozás szent érzelmeivel kérünk Felséges Úr! Óh mi kegyes Istenünk, hallgass meg — most és minden időben. Ámen.

Szombaton reggel.

Örök felségü Isten, édes jó Atyánk! Szent tisztelet, gyermeki hála és ragaszkodás nemes érzelmei emelkednek szivünk imájában tehozzád e reggeli órában. A te dicsőítésedre, szent neved imádására nyitjuk meg ajkunkat töredelmes hetünk utolsó reggelén, midőn a természet téli csendessége, a közelgő ünnepnek tudata s lelkünk vágya együttes érzelemmel vezéreltek e szent hajlékba. Ide a csendesség és békesség, az áhítat és imádkozás édes otthonába, hol nem uralkodik az emberi irigység, sem semmiféle gonosz indulat, hol szivünk az áhítatosság érzelmeitől áthatva, lelkünk a hitnek tüzétől hevitve értelmünk a szent és nemes gondolatokban elmerülve — megismertetik igazi rendeltetésünket, feltárják kötelességteljesítésünk nagy fontosságát. Aztán így meglátva gyarlóságunk hibáit, azo-

kat megbánva, megsiratva — erős elhatározás születik meg mi bennünk az erények, a jó cselekedetek gyakorlására.

E szent hajlékban az áhitat szárnyán emelkedik lelkünk magasra, a bűnbánat magaslatára. Itt érezzük Atyai kegyelmedet s itt nyerünk erőt, bátorságot, buzgóságot az élet küzdelmei, szenvedéseinek elviselésére.

Ezen gondolatok mélységes hatása alatt vagyunk e reggeli órában is, midőn a hála megszentelt érvelmeivel dicsőítünk örök felségű Isten, édes jó Atyánk! Dicsőítünk és magasztalunk a kegyelemért, melyben e hétnek minden idejében részesítettél, a szeretetért, mellyel irányítottad lépéseinket, a segedelemért, mellyel megáldottad munkásságunkat.

Szent érzelmek hatják át egész lényünket, midőn szeretnénk tiszták lenni az emberi bűnöktől, szeretnők tiszta szívvvel, nyugodt lelkiismerettel fogadni a Jézus — nagy mesterünk születésének közelgő emlékűnnepét. Különösen e hétnek minden pillanatát igyekeztünk felhasználni arra, hogy mind jobbak, igazabbak és erényesebbek legyünk. Igyekeztünk hibáinkat megismerni s azokat elhagyni, megjavulni. Igyekeztünk lelkünket a hitnek, a békességnek, a szeretetnek szent érzelmei által erősíteni, mire nézve kértük és most is kérjük a te áldott segedelmedet örök Isten, édes jó Atyánk!

Alázatos lélekkel, gyermeki bizalommal imádkozunk hozzád édes jó Atyánk, vezérelj a mai napon is a bűnbánat megszentelt útján a megnyugvás szép kies mezejére, hogy onnan, mikor eljön este, öröm érzések között szemléljük a karácsony éjji csillagnak tündöklő ragyogását, boldogságot sugárzó fényét.

Segíts meg munkánkban, hogy azt elvégezve testünkkel és lelkünkkel — egész lényünkkel szentelhessünk karácsony ünnepet.

Áldj meg kegyelmeddel, hogy ami kevés idő még hátra van az áldott ünnep megérkezéséig, azt használjuk fel munkára a szeretetnek, — bűnbánatra a hitnek és megjobbulásra az alázatosságnak szent érzelmei mellett.

Adj életet, erőt, szeretteink körében boldog, meglegedett családi életet.

Áldásod és kegyelmed sokasodjék meg rajtunk s minden felebarátunkon, kik munkálkodnak becsülettel s imádkozunk benned bizó hittel te hozzád Örök felségű Isten, édes jó Atyánk — hallgass meg kérésünkben. Amen.

Szombaton este.

Isten! édes jó Atyánk! Alázatos lélekkel, benned bizó szent érzelmekkel állunk meg e pillanatban szent színed előtt s köszönetet mondunk a nagy kegyelemért, mellyel megtartottad életünket s szent vágyódást adtál szívünkbe, hogy töredelmes hetünk utolsó estéjén előtted állva, szent nevedet magasztalva — imádkozunk.

Imádkozunk hozzád Isten! Édes jó Atyánk, ki kegyelmesen vezérelted életünket, irányt jelöltél kötelességeink teljesítésében a szent fiad tudománya s nemes példaadása által. Nem hagytad az emberiséget a tudatlanság sivatagában bolyongani, nem engedted a bűn sötét éjjelében elveszni, de a tévelygő emberiség egére felhoztad a karácsonyéri csillagot, mely tündöklő fényével vezette a törekvő embert; irányt jelölt a kételkedőnek; megerősítette az igaz hitben a kegyes istenfélőket. Elküldötted alkalmas időben a nagy tanító mestert a Jézust, ki áldott tudományával segítségére jött az emberiségnek az imádkozás és kötelességteljesítés, az élet s számtalan más nagy kérdések megoldásában.

Isten, édes jó Atyánk! Meghatott szívvel gondolunk eme nagy jótéteményedre s Jézusnak az emberiség boldogítása érdekében kifejtett örökbecsű munkásságára. Lelkünkben felébred a vágy, hogy e tudomány értelmében éljünk és cselekedjünk, hogy abban a szeretetben gyakoroljuk magunkat, melyet ő rendelt parancsolataiban; hogy az a békesség, az a türelem legyen fő kincsünk, amely őt soha el nem hagyta — soha — még akkor sem, midőn a méltatlan szenvedés különböző neme, bántalmazás és kigúnyoltatás jutott osztályrészévé.

Jó Atyánk, Istenünk, hozzád imádkozunk, midőn közelg az est, karácsony estéje, melyet oly reményteljes szívvel várunk mindannyian s melynek megérkezése — hajdan úgy az egyszerű pásztorok, mint kelet bölcseinek lelkét örömmézzel töltötte meg. Hozzád imádkozunk, midőn már csak egy kevés idő választ el az emlékezésnek áldott estéjétől, — tedd lelkünket fogékonnyá, hogy az éjjelnek játszó csillagai gyűjtsanak benne meleg érzelmeket. Ha talán nem használtuk volna kellőképen a nappaloknak világosságát, ha nem értékesítettük volna megfelelő mértékben lelkünk kincseit, ne késsél jó Atyánk, Istenünk áldott kegyelmeddel megbocsátani a töredelmes szíveknek hibáit, tévedéseit!

Jöjj kegyelemnek szent Istene a te nagy szereteted erejével hassad át szívünket és lelkünket, hogy nyugodt lelkiismerettel, benned bizó hittel távozzunk e szent hajlékból. Vezérelj csendes otthonunkba — ottan adj békességes lakozást. Töltsd be hajlékunkat az örömnél áldott érzetével, hogy a midőn ártatlan gyermekeink boldog örömezzéssel fogadják a kis Jézuska ajándékait — mi, szülők a boldogság, a megnyugvás érzései által legyünk megajándékozva.

Cselekedd jó Atyánk — Istenünk, hogy ez estén — karácsony estéjén, legyen boldog, megelégedett minden gyermeked.

A karácsonyfény csillag világítsa be a nyomorúság, a szenvedés és fájdalom nyomorúságos viskóiba és az ottan levők megsomorodott szívét töltsse meg a hitnek, a reménységnek hatalmas erejével.

E csillagnak fénye hasson el a betegségnek ágyához s a fájdalomnak gyermekei hadd érezzék az enyhülést, nyerjenek gyógyulást a benned való hit és bizalom által.

A hajléktalant vezesse e fény csendes nyugvóhelyre, a bűnöst megtérésre, a kegyes szívűeket áldozatkésziségre.

E csillag fényének sugaraiból jusson jó Atyánk, Istenünk az egyedül maradott özvegynek, az ártatlan árva gyermekek sötét szobájának megvilágosítására, az ők bánatos lelkük felvidámitására.

A népek és nemzetek, kik elvesztett nyugalmaiknak visszanyeréseért oly buzgó lélekkel imádkoznak, — nyerjenek biztatást és bátorítást abból, hogy a Jézus csillaga minden becsületes munkásnak, minden buzgó léleknek fényt kölcsönöz a békességnek, az igazságnak, a szabadságnak áldott fényét.

Szent bizalommal és reménységgel várjuk a csillagfényes karácsony estét. Óh jöjj-jövel áldott karácsonyest, hozz mindnyájunkra boldog, megelégedett szent ünnepet.

Isten, édes jó Atyánk! Az éjjelnek elmúlása után virrassz fel a holnapi áldott ünnepre testi és lelki erőben. Vezérelj el majd e szent hajlékba, hogy itten örvendezzünk örömünkben a Jézus születése áldott emlékűnnapján.

Isten, édes jó Atyánk, hozzád imádkozunk, benned bízzunk — hallgass meg. Ámen.

Nagy Béla.